

ból kiindulva választjuk ki az erdősítésknél alkalmazható fafajokat. Ennek a rendszernek az alkalmazásánál azzal a ki nem mondott feltételezéssel élünk, hogy bár az időjárás a következő vágásfordulónyi időszak alatt változékony lesz, de az erdősítéskor megfigyelt klímátípus változatlan marad. Ez az a feltételezés, amit a klímaváltozás körülményei között újra kell gondolni. A szomszédos klímátípusok éves átlagos hőmérséklete között 1-1,5 Celsius-fok a különbség. Ez azt jelenti, hogy – ha további 3 fokos lineáris hőmérséklet-emelkedést feltételezünk – a klímaváltozásnak az erre az évszázadra becsült sebességéből adódóan a jövőben 35-50 évente más – melegebb – klímátípusba kerülnek az erdőterületek. Pontosabban: a bükkös klímátípusú területek még három másik, a jelenlegi rendszer által számon tartott típusba kerülhet-

nek; de a gyertyános-tölgyes típus már csak kettőbe, a cseres már csak egybe – az erdőssztyeppklímátípusú, az erdei tenyészet feltételeit biztosító területek viszont már mediterrán, ill. félsivatagi-sivatagi klímátípusokba sorolandók át.

Ha tehát ma még erdőssztyepp klímátípusú területen ültetünk tölgyet és csert, akkor az már 50 év múlva kiszáradhat. Ha a bükkös klímátípusban ma még sikeresen felújítunk egy bükköst, az az évszázad végére egy homoki tölgyes klímáját kell elviselje.

Eddig korántsem tisztázott kérdés, hogy milyen fafajokat válasszunk ilyen körülmények között? A jelenlegihez képest eggyel melegebb klímátípusnak megfelelő fafajt válasszunk? Vagy csak ugyanazon a klímátípuson belül eggyel, esetleg kettővel szárazabb vízgazdálkodási fokot alkalmazzunk? Esetleg ugyanazt a fafajt ültessük, mint eddig, csak

egy délebbi származási helyről hozunk szaporítóanyagot? Netán tőlünk délebbre fekvő területeken honos fafajokat kezdünk már most ültetni? Mely fafajokat, ill. származásokat?

Ezekre a kérdésekre jelenleg nincs egyértelmű válasz, és az erdészeti kutatásoknak ezekkel a kérdésekkel is intenzíven foglalkozniuk kell. A klímaváltozás sok tekintetben a jövő titka még – nagyon is félé, hogy Magyarországon alapvető változásokat fog hozni. Az, hogy mennyire sikeresen tudunk alkalmazkodni, nagyon függ attól, hogy mennyire megfontoltan, és mennyire együttműködve gondoljuk végig az előttünk tornyosuló kérdéseket.

Ebben a helyzetben a korábbiaknál az is sokkal fontosabbá válik, hogy véleményeink ne „csípőből” repüljenek, és romboljanak, hanem megalapozottak, és építő jellegűek legyenek.

Vándorgyűlés egy kis időutazással

(Interjú Tóth Gáborral, az Ipoly Erdő Zrt. vezérigazgató-helyettesével)

Tóth Gábort, az Ipoly Erdő Zrt. vezérigazgató-helyettesét a selmeci és szentantali vándorgyűlés szervezéséről, a munkában való részvételéről kérdeztük:

– A rendezvény szervezése körültekintő előkészítést igényelt, így megosztottuk a vezetői munkát. Az én feladatom a Vándorgyűlés „Selmeci napjának” szervezése, koordinációja volt. Egyébként már 2008-ban megkezdődött a vándorgyűlés előkészítése a Felvidéken. Jelentős feladat volt a nem túl jó magyar-szlovák politikai viszony ismeretében a szlovák erdészeket és partnereinket meggyőzni a rendezvény fontosságáról, kezelni azt a kissé ellentmondásos helyzetet, hogy mi hívjuk őket ünnepelni, Szlovákia területén. Rendkívül kedvező fogadtatásra talált az ügy Selmecbánya városában és Szentantallban is, úgyhogy ezúton köszönöm Pavol Bal'anka polgármester és Marian Čit' igazgató eddigi együttműködését.

– Mégis, honnan jött az ötlet, hogy a batár két oldalán legyen a rendezvény?

– Az apropót az adta, hogy Heinrich David Wilckens 1809-ben Selmecen megalapította az erdészeti felsőoktatás első tanszékét. Úgy gondoltuk, a 200. évfordulót – a jelenlegi országhatároktól függetlenül – a helyszínen ildomos megünnepelni. Emeli a rendezvény fényét

az is, hogy az ünnepi ülés rendkívül patinás környezetben, a szentantali Koháry-Coburg kastélyban kerül megrendezésre. Régi szokás, hogy a házigazda saját gazdálkodását is bemutatja az ország különböző tájairól érkező „vándoroknak”, így tehát a második napon megmutatjuk Palórcország és a Börzsöny kincseit is.

– *Selmecbánya a bányászok és a kobászok mellett az erdészszakma számára is afféle „szent város”...*

– Zaklatott korunkban sorra tűnnek el a régmúlt idők emlékei, a rohanó idő maga alá temeti az egykori értékeket. A középkori felsőoktatás diák hagyományai Selmecen egészen az Akadémia kényszerű elköltözéséig virágoztak, ezek Miskolcon, Sopronban éltek tovább, a hamu alatt parázslottak a kommunista időszakban is. A „selmeci szellem” generációkat kötött és köt össze, a diák hagyományok ápolásában a legfőbb erények testesültek meg. Selmeci diáknótáink – szóljanak bár több nyelven – érdeszeknek, bányászoknak, faiparosoknak, kohászoknak egyaránt barátságot és összetartozást jelentenek! Nyugat-Európa nagy egyeteméin már alig-alig élnek az egykori diák hagyományok. Mi viszont hisszük, hogy Selmec örök!

– *A gazdag programkínálatból mit ajánl a résztvevők figyelmébe?*

– A meglehetősen gazdag kínálatból ki-ki megtalálja a kedvére valót, a bejelentkezéskor lehetőséget biztosítunk a választásra. „Pörgős” napunk lesz július 3-án, a programok gyorsan követik egymást, a szervezők kihasználták a „hosszú nyári nap” adta lehetőségeket. A résztvevőknek azt kívánom, hogy töltsenek néhány meghitt, csendes pillanatot Selmecen, s az Akadémia lépcsőiről olyan bizakodóan nézzenek a Leányvárra, mint ahogy azt letűnt korok diákjai is tették...

Kép és szöveg: **Faragó Zoltán**